

stva, začetek novoslovenskega slovstva, sedanji stan slovenskega slovstva, zgledi za opravilne spise (izpiski, pobotni listi, službina spričba, darilni list, prejemni list, dolžno pismo, prepustno pismo, kupno pismo, najemno pismo, ženitno pismo, izročilno, oddajansko pismo, prošnja, testament), pesmi (božični vertec, sv. Barbara, rudarska). — Ta koledar se tedaj že sam prav živo priporoča tudi vsem slovenskim učiteljem.

Opominek za orglavca.

Red za cerkvene pesmi v tem mescu. Za god vseh svetnikov: „Oh odprite se nebesa!“ (glej Potočnikove sv. pesm.), ali „Poglejmo, kristjani!“ (glej Dolinarjeve pesm. od praznikov), ali „Povzdigni se, žalostna duša, v višave!“ (glej g. Riharjeve napeve.)

Za spomin vseh vernih mertvih: „Strašin dan bo dan plačila“ (glej Potočnikove sv. pesm.), ali „Verna duša, zmislí z mano!“ (glej Dolinarjeve pesm. od praznikov.)

Za 24. ned. po bink. ali za zahvalnico: „Hvala bod' gošpod Bogu!“ (glej Potočnikove sv. pesm.)

Za 25. ned. po bink.: Pri darovanji: „Zakaj so hudobni na svetu?“ (glej Dolinarjeve ned. pesm.)

Za 26. ned. po bink.: Pri darovanji: „O Marija! naša mati!“ (glej g. Riharjeve nap.)

Za 27. ned. po bink.: Pri darovanji: Od svete Cecilije: „Vzdigni pesem glase svoje!“ (glej g. Riharjeve nap. in Prarotnikove pesm.).

Godbini namen.

(Za slovesnost novih orgel zložil A. U. Okiški.)

Koder luč nebeških plamen sije,
Po neskončnosti okrog in krog,
Ziblje don se svete harmonije,
Vdihnil skrivnim strunam jo je Bog.
Zvezde presvitile mu v slavo gorijo,
Čast mu razlegajo čuda zemljé,
Trume krilate se njemu glasijo,
Bije le zanj naj človeško srcé!

Polno je željá in hrepenenja
V tesnih persih serce brez miru,
Torej z duhom se v neskončnost spenja
Vživat slast nebeškega glasú.
Ko se pogrezne v dolino globoko,
Doli v meglene prostore svetá,
Vzdigne spet mična ga godba visoko,
Da ga obsija bliščoba nebá.

Serca brezdnó se le tam zakrije,
 Kjer soglasja večnega je vir:
 V Bogu le mu sreče solnce sije,
 Ko napolni ga presladki mir.
 In če ga stiskajo mnoge težave,
 Ako svetlobo zakriva mu noč,
 Glej, mu pomaga v prejasne višave
 Godbe nebeške brezkončna moč!

Kot zelenje mlado sladka mana
 V zgodnjem jutru blago porosi,
 Tako vneša serce godba vbrana,
 Da v nebeških čutil se topi,
 Rajske glasove, piščali! odprite,
 Slavna namemba zročena je vam,
 V hiši Gospodovi milo donite,
 Serca da vžgejo zdaj merzlím se nam.

Ladijo prenašajo valovi,
 Tico kviško nosi čisti zrak,
 Serce pa dvigujejo glasovi,
 Kadar ga presune don sladak.
 Lepa zares je oblakov tančica,
 Kadar večerna je zora zlati,
 Lepše in milše pa godbe sladčica
 Dviga ti serce v ljubezni vezí.

Koder luč nebeških plamen sije,
 Po neskončnosti okrog in krog,
 Ziblje don se sladke harmonije,
 Vdihnil strunam svojim jo je Bog.
 Tudi iz tíhega v grobu zavetja
 Glas premogočen nas bode budil,
 O da potem bi se rajskega petja
 Don ljubeznjivi nam večno gласil!

Vijolčni venček *)

spleten

blagi devici in učenci

MARIJ KEMPERLE

o njenem vходу v loški nunski samostan 6. avg. t. l.

Bjeseda večna nekdaž že je govorila,
 Da je Marija del naj boljši si zvolila:
 Tud' Ti, Marija! v stan prelepi Si stopila,
 Zveličarju nebeškemu se zaročila.

O blagor Tebi, s Tábo se nebo raduje,
 Ker sveti raj se z novo cvetko pomnožuje,
 Zato že bratec Gregor**) venec vije slavo
 Ki enkrat lepšal naj bi Te okoli glave. —

Rodoljub Podratitovski.

*) Zakasnjén.

**) Gregor Kemperle, bogoslovec II. leta, je umerl 19. avg. 1858 pri materi fari v Škofjiloki, kamor se je zdravít prišel. „Drobtinice“ in „Zg. Danica“ so njegovo življenje obširno popisale. S tem, da je sestríca stopila v samostan, se je spolnila ena naj gorečnejših želj ranj-cega.